

*Druga strona postępowania:* Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo R. Lyal, J. Estrada de Solà, P. Rosa Plaza i M. Siekierzyńska, następnie R. Lyal, J. Estrada de Solà i M. Siekierzyńska, pełnomocnicy, wspierani przez J. Rivasa, abogado)

### Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 marca 2018 r., *Rose Vision/Komisja* (T-45/13 RENV i T-587/15, niepublikowany, EU:T:2018:124) zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd orzekł w pkt 160 tego wyroku, że nie ma potrzeby stwierdzenia, na podstawie art. 340 akapit pierwszy TFUE, że skarżąca poniosła szkodę umowną wskutek naruszenia pkt II.22 ust. 1 warunków ogólnych stanowiących integralną część umów zawartych między *Rose Vision SL* a Komisją Europejską w ramach siódmego programu ramowego przyjętego decyzją nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013).
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Stwierdza się, że Komisja Europejska naruszyła umowę o udzielenie dotacji dotyczącą projektu *FutureNEM* w zakresie poufności audytu I1-INFS-025.
- 4) *Rose Vision SL* pokrywa, poza własnymi kosztami, połowę kosztów poniesionych przez Komisję Europejską zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 268 z 30.7.2018.

**Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 listopada 2019 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Vrederegrecht te Antwerpen – Belgia) – Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)/Mbutuku Kanyebe (C-349/18), Larissa Nijs (C-350/18), Jean-Louis Anita Dedroog (C-351/18)**

**(Sprawy połączone od C-349/18 do C-351/18) (<sup>1</sup>)**

**(Odesłanie prejudycjalne – Transport kolejowy – Prawa i obowiązki pasażerów – Rozporządzenie (WE) nr 1371/2007 – Artykuł 3 pkt 8 – Umowa przewozu – Pojęcie – Pasażer bez biletu w momencie wsiadania do pociągu – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuł 1 ust. 2 i art. 6 ust. 1 – Ogólne warunki przewozu przedsiębiorstwa kolejowego – Bezwzględnie obowiązujące przepisy ustawowe lub wykonawcze – Warunek dotyczący kary umownej – Zakres uprawnień sądu krajowego)**

(2020/C 10/14)

Język postępowania: niderlandzki

### Sąd odsyłający

Vrederegrecht te Antwerpen

### Strony w postępowaniu głównym

*Strona skarżąca:* Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

*Strona pozwana:* Mbutuku Kanyebe (C-349/18), Larissa Nijs (C-350/18), Jean-Louis Anita Dedroog (C-351/18)

### Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym należy interpretować w ten sposób, że sytuacja, w której pasażer wsiada do swobodnie dostępnego pociągu w celu odbycia podróży bez uprzedniego zakupu biletu, wchodzi w zakres pojęcia „umowy przewozu” w rozumieniu tego przepisu.

- 2) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie z jednej strony temu, aby sąd krajowy, który stwierdza nieuczciwy charakter przewidzianego w umowie zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem warunku dotyczącego kary umownej, zmniejszył kwotę kary nałożonej na tego konsumenta, oraz z drugiej strony – aby zastąpił tę klauzulę, na podstawie przepisu prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym, zgodnie z zasadami jego prawa umów, chyba że dana umowa nie może nadal istnieć w przypadku usunięcia nieuczciwego warunku, a rozwiązanie umowy jako całości naraża konsumenta na szczególnie szkodliwe skutki.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État - Francja) – Vignoble Psagot Ltd/Ministre de l'Économie et des Finances**

**(Sprawa C-363/18) (<sup>1</sup>)**

***(Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 – Przekazywanie konsumentom informacji na temat żywności – Obowiązkowe oznaczenie kraju lub miejsca pochodzenia środka spożywczego, w przypadku gdy zaniechanie tego mogłoby wprowadzać konsumentów w błąd – Obowiązek umieszczania na środkach spożywczych pochodzących z terytoriów okupowanych przez Państwo Izrael oznaczenia ich terytorium pochodzenia, wraz z informacją o takim właśnie pochodzeniu w przypadku, gdy pochodzą one z osiedla izraelskiego znajdującego się na tym terytorium)***

(2020/C 10/15)

Język postępowania: francuski

**Sąd odsyłający**

Conseil d'État

**Strony w postępowaniu głównym**

Strona skarżąca: Organisation juive européenne, Vignoble Psagot Ltd

Strona pozwana: Ministre de l'Économie et des Finances

**Sentencja**

Artykuł 9 ust. 1 lit. i) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 w związku z art. 26 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że na środkach spożywczych pochodzących z terytorium okupowanego przez Państwo Izrael należy zamieścić nie tylko oznaczenie tego terytorium, lecz również, w przypadku gdy takie środki spożywcze pochodzą z miejscowości stanowiącej lub stanowiących osiedle izraelskie znajdujące się na tym terytorium, informację o takim właśnie pochodzeniu.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 276 z 6.8.2018.